

Nebi (s.a.v.) e Saygı, Sevgi, İtaat ve Sünnetine Uymanın Gereklilığı
Gönderen Kadir Hatipoglu - Mayıs 27 2022 03:00:00

Yüce Allah Mü’minlerin Hz. Peygamber (s.a.v.)’in canını, kendi canlarından bile önde tutmalarını istemiştir:

اَلنَّبِىُّ
اَوْلَى
بِالْمُؤْمِنِينَمِنْ
اَنْفُسِهِمْ
وَاَزْوَاجُهُ
اُمَّهَاتُهُ
مْ “Peygamber Mü’minler için kendi canlarından
ileridir. Onun eşleri de onların anneleridir.” (Ahzâb 33/6.) Demek ki
Mü’minler kendi canlarından önce Hz.Peygam­ber (s.a.v.)’i
düşünmek zorundadırlar. Hatta bu, savaş meydanlarında bile olsa böyel
olmalıdır. Nitekim Tevbe Sûresinde Mü’mînlerin onun canından
önce kendi canlarının kayısına düşmemeleri gerektiği, aksi takdirde bunun
kendilerine asla yakışmayacağrı açikça ifâde edilmişdir:
مَا كَانَ
لاَهْلِ
الْمَدِينَةِ
وَمَنْ
حَوْلَهُمْ
مِنَ
اْلاَعْرَابِ
يَتَخَلَّفُو
ا عَنْ
رَسُولِ
اللهِ وَلاَ
يَرْغَبُوا
بِاَنْفُسِهِ
مْ عَنْ
نَفْسِهِ “Ne Medîne
halkının ne de onların çevresinde bulunan bedevî Arabaların, Allah’in
Resûlü’nden geri kalmaları ve onun canından önce kendi canlarının
kayısına düşmemeleri onlara yakışmaz.” (Tevbe 9/120) Hz. Peygamber
(s.a.v.)’in canını kendi öz canımızın önüne çikarabilmemiz de
elbette O (s.a.v.)’i çok sevmemize bağlıdır. İşte bunun için bizzat Hz.
Peygamber (s.a.v.) de, kendisinin her şeyden ve herkesten daha çok sevilmesi gerektiğini
belirtmiştir. Nitekim Buhârî’nin: “Peygamber (s.a.v.) sevgisi
îmândandır” başlığı altında verdiği Hadîslerden birisinde şöyel
buyurmak­tadır: يُؤمِنُ
أحَدُكُمْ

حتّى أكونَ
أحبَّ إليهِ
من والدِهِ
وولدِهِ
والنّاسِ
أجْمَعِين “Sizden biriniz
beni annesinden babasından, çoluk çocuğundan ve bütün insanlardan
daha çok sevmedikçe îmân etmiş olamaz.”[1] O hâde bir
Mü’mîn, Hz. Peygamber (s.a.v.)’i başta kendi olmak üzere
herkesten ve her şeyden daha çok sever, kalbinde O (s.a.v.)’den önce
herhangi bir kimseye veya eşyaya yer veremez. Hz. Peygamber (s.a.v.)’in bu konudaki
hassasiyetinin onun gerçek mânâda örnek alınmasının ancak kendisinin
çok sevilmesine bağlı olduğundan kaynaklandığı açiktir. Bu durum, aynı zamanda
onun ümmetine olan düşkünlüğünü de göstermektedir.
Çünkü O (s.a.v.) bu öçüde sevilmedikçe, getirdiği
üstün esâslar ideâl mânâda benimsenip yaşanmayacak,
dolayısıyla en yüce sevgi olan Allah sevgisi de kuru bir iddia olarak ortada kalacaktır. Allah
(c.c.) Nebî (s.a.v.)’in sevgisini cümlemizin kalbine yerleştirsün.[2] Efendimiz
(S.A.V.)’İ Övmek Tâattır Resûlullâh (s.a.v.) Efendimizden gerek bu
âlemde, gerekse âhiret âleminde, hayatı veya irtihâlinden sonra ve
hattâ mahşer yerinde bile her türlü hayırda vâsita olması istenebilir. Bu
haberler, tevâtür derecesine ulaşmış olup vəhhâbîlerin ortaya
çikmasından önce, üzerinde ittifak olunmuştur. Resûlullâh (s.a.v.)
Efendimizi rubûbiyet sıfatlarından başka bir şeyle ta‘zimde bulunmakta,
küfür ve şirkden en küçük bir şey mevcut değildir. Bilakis, Efendimiz
(s.a.v.)’i övmek, tâatlerin büyüklerindendir. Hürmet edilmesi
emredilen şeylerden bir kısmı, Kâ‘be-i muazzama, Hacer-i Esved, Makam-ı
İbrahim’dir. Bunlar, taş oldukları hâde, Allâhü Te‘âlâ
Kâ‘be’yi tavaf etmekle; rükn-i yemânîye, dokunmak
sûretiyle; Hacer-i Esved’i öpme克莱, Makâm-ı İbrahim arkasında namaz
kılmakla ve Müitezem’de duâ etmekle onlara ta‘zimi bize emretmiş
bulunmaktadır. Biz, buraların hiçbirinde Allâhü
Te‘âlâ’dan başkasına ibâdet etmiyoruz. Bu şeylerin
îzâhinden burada iki şey ortaya çikmiş bulunmaktadır: Birincisi,
Resûlullâh (s.a.v.) Efendimiz’i büyük tanımın ve onun
rütbesini diğer yaratılmışlardan üstün bilmenin vâcib olduğudur. İkincisi,
rubûbiyeti tek bilmek, mübârek ve yüce olan Rabbimizin zâtında,
sıfatlarında ve ef‘âlinde, yarattıklarının hepsinden ayrı bulunduğuna itikad etmektr. Artık kim yaratılmış bir varlık hakkında, noksancılıktan münezzeh ve Hâlik
Te‘âlâ ile ortaklık bulunduğuna inanırsa, putların ilâh olduğuna ve onların
ibâdete lâyık bulunduğuna inanmış olan müşrikler gibi şirk koşmuş olur. Kim de
Resûlullâh (s.a.v.)’in mertebesinde kusur görürse isyan etmiş ve
küfre saplanmış olur.[3] Nebî (S.A.V.) Efendimizi Sevmek Resûlullâh
(s.a.v.)’i sevmek, onun pak ve seçkin ashâb­nı sevmek ve dâima
hürmet ve ta‘zimle anmaktadır. Ehl-i sünnet ulemâsının ittifak ettikleri
şekilde onların derece ve üstünlüklerini kabûl etmektir.
Resûlullâh (s.a.v.)’i sevmek, tebliğ buyurduğu dînin yayılmasına ve
şerî‘atının hükümrân olmasına çalışmaktadır, cihâd

etmektir. Bu cihâd öncelikle nefsin ıslâıyla başlamalıdır. Bu uğurda cihâd edenler, nefislerinde ibâdetin büyük haz ve lezzetini bulurlar, bu uğurda zorluklara karşı dayanma güçleri artar. Âhiret işlerini dünyâ işlerine tercîh ederler. Karşılıştıkları zorluklar ve belâlar karşısında elem değil zevk duyarlar. Aldıkları bu zevk dünyânın en güzel ve en zengin ni‘metlerinden alınamaz. Resûlullâh (s.a.v.)’i sevmek, O’nun sünnetini sevmek ve yaşamaktır. Sünnetinin yayılmasına bütün gayreTİyle çalışmaktadır. Bid‘atlere düşman ve yabancı olmaktadır. Çünkü her bid‘a sünnetin düşmanı ve onu yok eden tehlikeli ve büyük bir zehirdir. Bid‘aya hayranlık duyan, sünnete düşmandır. Sünnetin düşmanı ise, Allâh ve Resûlü (s.a.v.)’in düşmanıdır. (Sünneti sevip yaşamak için de) Müslümanların kıldıkları namazı, tuttuktarı orucu, verdikleri zekatı, yaptıkları haccın şartlarını, vâciblerini, sünnetlerini ve bu ibâdetlerini bozan sebeplerin inceliklerini, özetle, itikâdı, ameli, dünyevî ve uhrevî bütün konuları selef ve halef ulemâsının kitâblarında açıklandığı üzere bilmeleri, yaşamaları ve yaşamaları için çaba sarfetmeleri gereklidir. Ehl-i sünnet ulemâdan aldıları ilimle daha diri ve daha uyanık olmaları için bu muhterem zevâtın eserlerini okumak ve onlara uymak için gayret sarfetmeleri gereklidir. Kezâ her Müslümanın Ehl-i Beyt’in, Ashâb-ı Kirâm’ın ve İslâm ulemâsının (r.a.e.) büyüklük ve öncelik derecelerini de bu nezih yol ve kaynaklardan öğrenmesi ve uyması lüzumludur. Çağdaş kafalıllara, reformistlere ve sahte müçtehidlere uymak, onların yaygaralarına inanmak büyük bir gaflet ve delâlettir.[\[4\]](#) Nebi (S.A.V.)’E İrtihâlinden Sonra Da Hayatlarında Olduğu Gibi Tazim Etmek Zorunludur, Ebû İbrahim et-Tücîbî der ki: “Yanında Hz. Peygamber (s.a.v.) zikredildiği veya kendisi zikrettiği zaman, O (s.a.v.)’e hürmet ve tâ’zim eylemek, O (s.a.v.)’in heybetinden korkarak bütün hareketinden kesilmek, Resûlullâh (s.a.v.)’in katında bulunduğu zaman, kendisine nasıl çekidüzen vermesi gerekiyordu ise, öylece davranışını her Mü’mine vâcibdir.” İmâm-ı Mâlik (r.h.)’a, Ebû Eyyûb es-Sahtiyâni (r.h.) hakkında sorulduğunda şöyle cevâb verdi: “Ben size hiçbir kimseden Hadîs rivayet etmedim ki Ebû Eyyûb, ondan faziletli olmasın. O iki kere haccetti. Ben ona bakıyor, düşünüyordum. Ondan hiçbir şey işitmeyeceğim. Ancak yanında Nebîyi zîşân (s.a.v.) zikredildiği zaman, öyle ağladı ki ben ona acırdım. Kendisinde Resûlullâh (s.a.v.)’e karşı olan hürmet ve ta’zîmi gördükten sonra ki ondan Hadîs yazıp rivayet ettim.” Mûs’âb b. Abdullah der ki: “İmâm-ı Mâlik’in yanında Resûlullâh (s.a.v.) anıldığı zaman, öyle ağladı ki sırtı bükülürdü. Hattâ onun bu hâli yanında oturanlara ağır gelirdi. Ca’fer b. Muhammed (k.s.)’u (Hz. Ali (k.v.)’in torunu) gördüm. Kendisi çok latîfe yapan ve çok tebessüm eden (bir zât idi). Fakat Resûlullâh (s.a.v.) yanında anıldığı zaman yüzü sapsarı kesildi. Ben onun abdestsiz olarak Resûlullâh (s.a.v.)’den Hadîs rivayet ettiğini görmedim. Resûlullâh (s.a.v.)’e hürmet etmek, hayâtında ve sonrasında birdir, İbn Şîrîn, çok tebessüm ederdi. Yanında Resûlullâh (s.a.v.) anıldığı zaman sükût eder, huşu’ içinde olurdu. Abdurrahmân b. Mehdî, Resûlullâh (s.a.v.)’in Hadîsi okunduğu vakit insanlara sükût

etmelerini emreder ve

يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوا لاَ
تَرْفَعُوآ
اَصْوَاتَكُ
05;ْ فَوْقَ
صَوْتِ
النَّبِىِّ “Ey
imân edenler! Seslerinizi Peygamber (s.a.v.)’in sesinden yüksek
çikarmayın.” (Hucûrat s.49/2) Âyet’ini okurdu.[\[5\]](#) Nebi
(S.A.V.)’E Ta’zîm Etmek, Edebli Olmak Allah (C.C.)’Nun Emridir
Cenâb-i Hakk Kur’ân-i Kerîm’de diğer Peygamberlere adlarıyla
hitab edip (yâ Âdem, yâ Nuh, yâ Zekeriyya, yâ Yahya, yâ
Mûsâ, yâ Isâ) diye buyurmuşlardır. Fakat Hz. Peygamber (s.a.v.)’e
yâ Eyyuhe’r-Resûl, yâ Eyyühe’n-Nebî, yâ
Eyyühe’l-Müzzemmil, yâ Eyyühe’l-Müddessir diye
hitâb etmiştir. Bu gayet ulu bir mertebedir. Bir de, bağırrarak onunla konuşmak
ümmetine haram kılındı. Nitekim Cenâb-i Hakk:
يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوا لاَ
تَرْفَعُوآ
اَصْوَاتَكُ
05;ْ فَوْقَ
صَوْتِ
النَّبِىِّ
وَلاَ
تَجْهَرُوا
لَهُ
بِالْقَوْلِ
كَجَهْرِ
بَعْضِكُمْ
لِبَعْضٍ
اَنْ
تَحْبَطَ
اَعْمَالُكُ
05;ْ وَاَنْتُمْ
لاَ
تَشْعُرُونَ
“Ey îmân edenler, seslerinizi Peygamberin sesinden yüksek
çikarmayın, Ona sözle birbirinize bağırdığınız gibi bağırmayıñ ki siz farkına varmadan
amelleriniz boşa gider.” (Hucurat s.49/2) buyurmuşlardır, İbn-i Abbâs (r.a.) diyor ki
Bu Âyet-i Kerîme indikten sonra Hz. Ebû Bekir (r.a.) Hz. Peygamber
(s.a.v.)’le gizli konuşanlar gibi konuşmaya başladı. Hz. Ömer (r.a.) de öyle
yavaş konuşuyordu ki Hz. Peygamber (s.a.v.) ondan sormadıkça sözünü
tam işitemezlerdi. Resûlullâh (s.a.v.)’i İsmi ile Çağırmamak: Hz.
Peygamber (s.a.v.)’i ismiyle çağırmak haram kılınmıştı. Kur’ân-i

Kerîm’de : لاَ
تَجْعَلُوا
دُعَآءَ
الرَّسُولِ
بَيْنَكُمْ
كَدُعَآءِ
بَعْضِكُمْ
بَعْضًا “(Ey inananlar!) Peygamberin
(sizi) çağırmasını aranızda birbirinizi çağırmanız gibi tutmayın.” (Nur s.24/63)
Belki ya Resûlullâh, yâ Nebîyyallâh diye izzetle ve alçak
gönüllülükle ve alçak sesle çağırlın demektir. Bazıları da şu
mânâyı verdiler: “Hz. Peygamber (s.a.v.) sizi yanına çağırdığında onun
çağrısını birbirinize yaptığınız çağrıya benzetmeyin, yâni birbirinizi
çağırdığınızda yüz çevirip varmamak ve işitmezlige kalkışmak gibi bir
davranışa sakın Resûlullâh (s.a.v.) çağırınca yeltenmeyin demektir”
dediler[6]. Nebi (S.A.V.)’İN Ailesine Ta’zîm Resûlullâh (s.a.v.) bu
hususu teşvîk etmişlerdir. Selef-i Sâlihîn (r.a.e.) de bu yolu takib etmişlerdir.
Allâhü Te’âlâ buyuruyor ki:
وَقَرْنَ فِى
بُيُوتِكُنَّ
وََبَرَّجْنَ
تَبَرُّجَ
الْجَاهِلِيّ
َةِ
اْلاُولَى
وَاَقِمْنَ
الصَّلَوةَ
وَاَتِينَ
الزَّكَوةَ
وَاَطِعْنَ
اللهَ
وَرَسُولَهُ
اِنَّمَا
يُرِيدُ
اللهُ
لِيُذْهِبَ
عَنْكُمُ
الرِّجْسَ
اَهْلَ
الْبَيْتِ
وَيُطَهِّرََ
كُمْ
تَطْهِيرًا
 “Hem evlerinizde oturun ve evvelki câhiliyet (zamanında süslenenerek,
açiliş saçilarak sokağa çikan kadınların) çikisi gibi çikmayın.
Namazı gereği gibi kılın. Zekâtı verin. Allah’a ve Resûlü’ne itaat
edin. Ey ehl-i beyt (Peygamber ailesi)! Allah sizden sırf günâhı gidermek ve sizi

tertemiz yapmak istiyor.”(Ahzâb s.33/33) Nebî (sav.) üç kere:“Allah için ehl-i beytime (ihsan etmenizi, onları hoş tutmanızı) istiyorum” buyurdular. Biz, Zeyd b. Erkâm (r.a.)’e Resûlullâh (s.a.v.)’in Ehl-i Beyti’nin kimler olduğunu sorunca şöyle cevâb verdi:“Alî’nin ailesi, Ca’fer’in ailesi, Akîl’in ve Abbâs’in aileleri.” Resûlullâh (sav.) buyuruyorlar ki: “Ben size öyle büyük bir şey bırakıyorum ki eğer siz ona sımsıkı yapışırsanız, asla sapılmazsınız; Allah’ın kitabı ve ehli beytim. Düşünün, onlar hakkında bakalım bana nasıl uyacaksunız. (Kur’ânı Kerîm’e uymak, O’nun emirlerini yerine getirmek, yasaklarından da kaçınmak ile olur. Resûlullâh (s.a.v.)’in Ehl-i Beyti’ne uymak ise, onları sevmek ile olur).” Resûlullâh (s.a.v.) Efendimiz buyuruyorlar ki: “Muhammed (s.a.v.)’in hanedanını bilmek, cehennemden kurtulmaktır. Muhammed (s.a.v.)’in hanedanını sevmek, sırat köprüsün den kolay geçmeye vesiledir. Muhammed (s.a.v.)’in hanedanına yardım etmek ise azâbdan emin olmaktadır.” Ömer b. Ebû Seleme (r.a.) der ki: ‘Ey Ehl-i Beyt (Peygamber ailesi)! Allah, sizden sırf günâhı gidermek ve sizi temiz yapmak istiyor.” (Ahzâb s. 33) Âyet-i Celîle nazil olduğu vakitki Ümmü Seleme (r.anhâ)’nin evinde nazil oldu-Resûlullâh (s.a.v.), Fâtıma, Hasan ve Hüseyin (r.a.e.)’i çağırıldı. Hz. Ali (r.a.) de, Resûlullâh (s.a.v.)’in arkasında iken Resûlullâh (s.a.v.) ince bir bez örterek şöyle buyurdular: “Ey Allah’ım! Bunlar benim ehli beytimdir. Bunların günâhlarını gider, bunları temizle.”^[7] Resûlullâh (S.A.V.)’E Hakâretin Cezası Ebû Nuaym ve İbn Asâkir Urve tarikiyle Hebbar bin el-Esed’den şöyle naklederler: Ebû Leheb ve oğlu Utbe, Şam yolculuğuna hazırla­nıp çiktılar. Ben de onlarla beraber çiktim. Utbe Şam hazırlığını yaparken dedi ki: “Gidip Muhammed (s.a.v.)’e hakaret etmeden, Rabbisi hakkında ona kötüsözler şöyemedi yola çikmiyacağım!” dedi ve gidip: “Yâ Mu­hammed (s.a.v.) ben senin: “…Derken yaklaştı, daha da yakın oldu. iki ok atımı hattâ bundan daha da yakın oldu” diyerek vasıfladığın Rabbini inkar ediyorum!” diye haykırdı. Resûlullâh (s.a.v.) de bunun üzerine:“Allâhım, yarattığın köpeklerden birini ona musallat kıl da, onu parçalasın!” diyerek bedduâda bulundu… Utbe babasının yanına geldiği zaman babası ona: “Oğlum, sen Muhammed (s.a.v.)’e ne dedin, o sana ne dedi” diye sordu. O da durumu haber verdi. Babası bunun üzerine dedi ki: “Ey oğlum, Muhammed (s.a.v.)’in senin hakkındaki bedduâsından korkarım, zarar göreceksin!” Sonra sefere çiktik. Serat denilen yerde konakladık. Burası arslanı bol olan bir yerdir. Burada Ebû Leheb bize dedi ki: “Arkadaşlar, benim sizlerle olan hakkımı ve şu ileri yaşımlı biliyorsunuz. Sonra Muhammed (s.a.v.) oğlum hakkında bedduâ etmiştir. Burası arslanı bol bir yerdir. Oğlum hakkında çok iyi tedbir almalısınız! Ütün eşyânızı buraya toplayınız, üstüste yiğiniz, üzerine oğlumu yerleştiriniz, sizler de etrafını sarınız, onu koruyunuz…” Bizler de böyle yaptık. Geceleyin bir arslan geldi, sıradan bizlerin yüzünü koklamaya başladı. Aradığı o idi. Onu orada derhal parçaladı ve gitti. Ebû Leheb feryâd ediyor ve: “Ben size, onun Muhammed (s.a.v.)’in bedduâsına uğrayacağını daha önce söyemedim mi?”^[8] diyordu…

[\[1\]](#) İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, [□□□□□□□Akçağ Yayınları: 2/248.](#) [\[2\]](#) Diyanet ilmî Dergi, Hz. Peygamber (s.a.v.) Özel

□□□□□□□□ Sayısı, 472-73.s. [\[3\]](#) Yûsuf en-Nebhânî, Şevâhidü’l Hakk, 172.s. [\[4\]](#) Mehmet Çağlayan, Ehl-i Sünnet ve Akâidi, □□□□□□□ 151-152.s. [\[5\]](#) Kadi İyâz, Şifâ-i Şerif, 427-428.s [\[6\]](#) İmâm-ı, Kastalânî (r.h.), İlâhi Rahmet Hz. □□□□□□□ Muhammed (s.a.v.), 1.c, 500-510.s. [\[7\]](#) Kadı Îyâz, Şifâ-i Şerif, 432-433.s [\[8\]](#) Celâleddîn es-Suyûtî, Peygamberimiz (s.a.v.)’in □□□□□□□ Mu‘cizeleri, 1.c, 257.s

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)